

Attila

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIII. évfolyam, 42. szám, 2019. október 18.

Akinek nincs hajléka, annak nem lakása nincsen. Nem a fedél, ami valóban hiányzik a számára, nem a meleg víz, ami folyik a csapból, a hűtő, benne az étel. Csak az szabad, akinek van hova hazamennie. Akinek több szerepe van, és minél több, annál könnyebb azok között járkálnia, az egyiket letennie, a másikat felvennie. Aki válogathat a szerepek között, az beszélhet összevissza. Attila nem volt szabad, és nem azért, mert nem volt váltás ruhája. Hanem mert nem volt más a világ szemében, mint egy féllábú, tolószékes hajléktalan. Aki látta, látott-e mást? Volt-e története ezen kívül? A mélygarázs, ahova esténként aludni tért, egy hely volt, ahol nem fújt a szél, vagy egy hely, ahova visszahúzódhatott?

Amikor egy kiszolgáltatott helyzetben lévő embertől elfordulunk, amikor egy kiszolgáltatott helyzetben lévő emberrel jótékonykodunk, gyakran ugyanazt tesszük: a kiszolgáltatottságát totálisnak hisszük, egyetlen vonásából ítéljük meg az embert magát. Pedig a sajnálat és a közöny is lehet vak. Abban a pár napban, amíg mindenkinek a kötés miatt kellett magyarázkodnom, ebből sejtettem meg valamit. Hogy nem biztos, hogy akkor látjuk meg a másikat, amikor a baj szembetűnő. A baj néha épphogy nem megmutatja, hanem csak eltakarja azt, akik vagyunk.

Miközben felemeli szíveink a hétköznapiak háromszögműködését.